

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 140/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. O. M., trvale bytom S., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. O. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2010 doručená sťažnosť JUDr. O. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že:

„Na Okresnom súde v Kežmarku od decembra 2004 prebieha konanie vo veci obžalovaného Ing. J. H. pod č. k. 6/T/260/2004, v ktorom som poškodeným. V priebehu prípravného konania pri výsluchu pred povereným prísl. PZ som sa k trestnému konaniu dňa 14. 1. 2004 pripojil a uviedol som, že si v tom čase neviem špecifikovať výšku požadovanej škody, ale urobím tak pred súdom. Aj pri výsluchu dňa 14. 7. 2004 som uviedol, že škodu v tom čase neviem vyčíslit', ale z vyjadrenia bolo zrejmé, že tak v konaní pred súdom chcem urobiť. Súčasne pri oboch výsluchoch som do zápisnice jasne uviedol, že som úplne obojstranne hluchý, neovládam posunkovú reč a nedokážem ani z úst inej osoby odčítať, resp. tak viem odčítať iba každé 5 až 10-te slovo a to jednoduché slovné vyjadrenia.

V čase prvého pojednávania vo veci dňa 5. 9. 2005 som sa nachádzal ako obvinený /v inej veci/ vo väzbe v ÚVT L. Na pojednávanie som bol eskortovaný prísl. VJS a v ich sprievode som bol do súdnej siene predvedený v putách: až potom, ako vo veci vypovedal obžalovaný Ing. J. H. Ak by sudca postupoval tak, ako mu ukladá Tr. por. a ústava, nemohol by ma do súdnej siene zavolať až po výsluchu obžalovaného.

Podľa § 206 ods. 2 musí sudca pred začatím pojednávania- dokazovania urobiť dotaz na poškodeného či si uplatňuje nárok na náhradu škody v trestnom konaní a v akej výške...

Sudca však podľa ust. § 206 ods. 2 nepostupoval a de facto mi odňal možnosť uplatniť si nároky v trestnom konaní. Ak by sudca poznal obsah spisu /zo zákona ho poznať musel!/, tak by vzhľadom na moju úplnú hluchotu musel postupovať pri spisovaní zápisnice z HP v zmysle § 55 ods. 4 Tr. por...

Z lekárskeho správ, ktoré pripájam je zrejmé, že od roku 2000 trpím 100%-tnou stratou sluchu s dg. Surditas. Nepomôže mi ani naslúchací aparát. Sudca navyše okrem spisu 6 T 260/2004 prejednáva do dnešných dní od leta 2005 aj spis 1 T 74/05 kde som obžalovaný, V tej veci sú dva súdne posudky znalcov o tom, že som hluchý, nepočujem hovorovú reč, nedokážem odčítať z úst a neovládam posunkovú reč. V tej veci aj sudca so mnou konal pomocou počítača s duálnym monitorom...

O tom, že sa sťažovateľ mal údajne svojho práva uplatniť v trestnom konaní nároky na náhradu škody voči obžalovanému vzdať, sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia ÚS SR č. IV. ÚS 429/09 zo dňa 16. 12. 2009 a nahliadnutím do spisu na súde dňa 11. 2. 2010. Pokiaľ už ÚS SR dňa 15. 12. 2009 odmietol v tejto veci sťažnosť, konal zrejme na základe nedostatočnej znalosti obsahu spisu a bez reálnych faktov. Skutočnosti uvádzané v tejto sťažnosti sú nové okolnosti a plne vyvracajú záver o vzdaní sa práva poškodeného na HP.

Sťažovateľ proti uzneseniu ÚS IV 429/09 nehodlá postupovať sťažnosťou na ESLP z dôvodu, že nemá záujem, aby SR vyzerala pred uvedeným orgánom ako štát nerešpektujúci práva zdravotne postihnutých. Ak však aj opakovanú sťažnosť na základe nových skutočností ÚS SR odmietne, sťažovateľ sa obráti na ESLP a bude dokazovať, že SR je intolerantný a diskriminujúci štát, kde hluchý občan je odpad a nemá žiadnu právnu ochranu...

... sťažovateľ sa nikdy nevzdal pred súdom práv poškodeného v trestnej veci 6 T 260/04 a teda nestratil svoje postavenie poškodeného, mal a stále musí mať aj práva pre neho z Tr. por, vyplývajúce. Poškodený má značne viac práv ako je právo nahliadnuť do spisu čo uvádzal už v uznesení č. IV. ÚS 429/09 ústavný súd. Má aj právo nato, aby ho súd o pojednávaniach upovedomil. Nemá povinnosť na ne prísť, ale ak príde, má právo dávať svedkom otázky, vyjadriť sa k ich výpovediam a tiež navrhovať a predkladať dôkazy. Je to právo v záujme realizácie jeho nárokov na náhradu škody. Vo veci 6 T 260/04 však okrem predvolania na pojednávanie dňa 5. 9. 2005 súd nikdy sťažovateľa o pojednávaniach neupovedomil...

Súd odňal právo sťažovateľa zúčastniť sa konania a uplatniť v zmysle Tr. por. v konaní svoje práva.

Vychádzajúc z dôkazov o tom, že sťažovateľ nikdy nestratil v konaní 6 T 260/04 postavenie poškodeného, mal a stále má aj právo domáhať sa toho, aby súd konal bez prietáhov a vec prejednal v primeranej lehote. Obžaloba napadla súdu v decembri 2004 a do dnešného dňa nebol vo veci vyneseny rozsudok !!!.

Z opísaných skutočností je zrejmé , že súd tieto práva sťažovateľa porušil. Aj fakt, že sám sudca v zápisnici uvádza: poškodeného dlhoročne poznám ako advokáta ešte z doby pôsobenia v S. a K. vylučuje, aby sa jednalo o nestranné a spravodlivé konanie. Bolo predsa na základe uvedeného, povinnosťou sudcu vylúčiť sa z konania, ako sa to stalo v

prípade prokurátorov OP K., hoci ma podstatne kratší čas poznali a nemali so mnou dlhoročný priateľský pomer. Nepredkladanie spisu na rozhodnutie o námietke, celková dĺžka konania sú neprijateľné a vážne ohrozujú právnu istotu poškodeného.

Poškodený - sťažovateľ nikdy nepodal návrh v občianskoprávnom konaní na náhradu škody voči obžalovanému Ing. J. H. Postupom súdu došlo k situácii, že nároky sťažovateľa sú už v civilnom konaní premlčané. Pritom dňa 5. 9. 2005 konal súd tak, že nároky vedome, manipulátorne a protiústavné poškodenému odňal.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„1./ Základné právo JUDr. O. M. na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1, na prejednanie jeho veci v jeho prítomnosti s právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a na prerokovanie jeho záležitosti bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené.

2./ Ukladá sa Okresnému súdu v Kežmarku, aby vo veci sp. zn. 6 T 260/ 2004 konal v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a dohovorom.

3./ JUDr. O. M. priznáva finančné zadošťačenie v sume 33 333 Eur, ktoré je Okresný súd v Kežmarku povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

4./Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastupovania JUDr. O. M. v sume /podľa dodatočného vyčíslenia ustanoveného advokáta / na účet jeho právneho zástupcu/ meno po ustanovení ex offo/ do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

5./ Okresný súd v Kežmarku je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastupovania...“.

Sťažovateľ okrem uvedeného požiadal aj o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004, ktorým malo byť porušené najmä jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd s ním mal konať od začiatku ako s poškodeným, a nie mu „odňať právo uplatňovať si možnosť náhrady škody v postavení poškodeného“ na hlavnom pojednávaní konanom 5. septembra 2005. Sťažovateľ ako osoba, ktorá trpí obojstrannou praktickou hluchotou, sa na tomto hlavnom pojednávaní nikdy pred okresným súdom nevyjadril k tomu, že ako poškodený „sa ku konaniu s nárokom na náhradu škody nepripája“, ako to vyplýva zo zápisnice uznesenia okresného súdu, a o tejto skutočnosti sa dozvedel až z uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 429/09 zo 16. decembra 2009, ktorým bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá práve na základe tejto

skutočnosti ako podaná zjavne neoprávnenou osobou. Obsah tohoto uznesenia ústavného súdu vychádza najmä zo zápisnice z tohto pojednávania.

Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa uvádza, že nemá oprávnenie posudzovať už právoplatné rozhodnutie ústavného súdu, ktoré vychádzalo najmä z obsahu spisu okresného súdu v trestnej veci, navyše ak v takýchto prípadoch (ak sťažovateľ namieta porušenie opätovne svojich práv) tieto sťažnosti odmieta ako neprípustné podľa § 24 a) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 24 a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Domáhanie sa ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda súčasne základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je teda podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, čo v prípade sťažovateľa nebolo naplnené, aj keď tvrdí, že sa tak stalo nie jeho vinou. Ústavný súd preto musel sťažnosť v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietnuť ako neprípustnú podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde.

K novej námietke sťažovateľa, že sa cítil vždy ako poškodený v trestnom konaní, ale nikdy nebol súdom poučený o tom, či si môže uplatňovať náhradu škody v trestnom konaní, ústavný súd uvádza:

Z prípravného konania vedeného pred vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v S. (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod sp. zn. ČVS: ORP-608/1-OVK-KK-2004 vyplýva, že sťažovateľ ako poškodený bol riadne poučený o svojich právach pri svojom výsluchu konanom 14. januára 2004 a neskôr aj 14. júla 2004, ktoré vyplývajú zo zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) i ďalších osobitných predpisov, čo dokumentuje aj to, že zápisnice z výsluchov vlastnoručne podpísal.

Na č. 1. 24 vyšetrovacieho spisu k veci uviedol, „že sa cítim byť poškodený a pripájam sa ako poškodený ku trestnému konaniu avšak ku konaniu o náhrade spôsobenej škody sa momentálne nepripájam lebo konkrétnu škodu teraz uviesť neviem nakoľko mne škoda vznikla v dôsledku stresu a pretrváva mi problém, že mám stále vysoký tlak“.

Z trestnej veci, ktorá je predmetom konania pred okresným súdom, ďalej vyplýva, že obžaloba vo veci bola podaná 23. decembra 2004 Okresnou prokuratúrou S.

V zmysle citovaného Trestného poriadku ako procesného kódexu vzťahujúceho sa na prípad sťažovateľa (ustanovenia § 43 ods. 1) poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch uvedených v tomto zákone sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, nazeráť do spisu a oboznámiť sa so spisom, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Práva preštudovať spis sa môže poškodený výslovne vzdať.

V zmysle § 43 ods. 2 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Návrh treba urobiť do skončenia vyšetrovania (§ 166 ods. 1 a 2 Trestného poriadku). Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku teda vyplýva, že sťažovateľ nepostupoval do podania obžaloby aj napriek zákonnému poučeniu zo strany vyšetrovateľa citovaného na s. 24 vyšetrovacieho spisu tak, ako mu to umožňoval Trestný poriadok, a v spise okresného súdu sa zatiaľ nenachádza žiadny jeho konkrétny návrh na uplatnenie náhrady škody.

K tvrdeniu sťažovateľa, že okresný súd mu na prvom hlavnom pojednávaní konanom 5. septembra 2005 odňal právo uplatniť si náhradu škody, resp. ho riadne nepoučil o tejto zákonnej možnosti, je potrebné uviesť, že nie je úlohou ústavného súdu odstraňovať rozpory medzi tvrdeniami sťažovateľa a listinnými dôkazmi uvedenými v spise okresného súdu, a ak je tomu tak, ako to tvrdí sťažovateľ, má možnosť teda kedykoľvek v priebehu trestného konania pred súdom vzniesť takúto námietku a okresný súd o jeho prípadnej námietke bude musieť rozhodnúť.

Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd pri jeho vypočúvaní na hlavnom pojednávaní ako občana s ťažkým zdravotným postihnutím nepostupoval v zmysle § 55 ods. 4 alebo § 52 Trestného poriadku napriek tomu, že vedel, že trpí obojstrannou hluchotou.

Podľa § 52 Trestného poriadku pri vykonávaní úkonov trestného konania sa musí zaobchádzať s osobami na úkone zúčastnenými tak, ako to vyžaduje význam a výchovný účel trestného konania; vždy treba rešpektovať ich osobnosť a ich ústavou zaručené práva.

Podľa 55 ods. 4 Trestného poriadku v dôležitých prípadoch možno okrem zápisnice vyhotoviť o konaní i rýchlopisný záznam, ktorý sa potom spolu s prepisom do obyčajného písma pripojí k zápisnici. Na zachytenie priebehu konania možno v prípade potreby použiť aj iný vhodný prostriedok. Pomôcku na to použitú treba označiť, spoľahlivo uschovať a v zápisnici poznamenať, kde je uložená. Prepis zvukového záznamu sa priloží k zápisnici.

Ústavný súd k tomu uvádza, že aj keď je zrejmé, že v tomto smere okresný súd asi pochybil, v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada na to, že nie je iba jeho povinnosťou (ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti) zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III ÚS 79/02).

Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho právoplatnom skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania.

Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

Vychádzajúc z uvedeného v sťažovateľovej veci bola v rámci predbežného prejednávania obžaloby sporná predovšetkým otázka zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania, ale najmä okresného súdu po podaní obžaloby, ktoré nezvolili správny spôsob komunikácie so sťažovateľom (poškodeným), ktorý trpí obojstrannou hluchotou.

Po preštudovaní spisu okresného súdu a vyjadrení účastníkov dospel ústavný súd k záveru, že právna úprava trestného konania v súčasnosti ešte umožňuje sťažovateľovi v rámci uplatnenia jeho požiadavky na vedenie procesu s ním, ktorú uplatnil v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, domáhat' sa právne účinným spôsobom ochrany základných práv a slobôd garantovaných ústavou v ďalšom priebehu konania (na hlavných pojednávaniach), keďže ho okresný súd aj neskôr (ako uvádza sťažovateľ v sťažnosti)

považoval za poškodeného, napr. 21. augusta 2008 mu doručil predvolanie na hlavné pojednávanie (č. 1.173 súdneho spisu), pretože konanie v trestnej veci nie je ešte právoplatne skončené. Obdobne ho považoval za poškodeného, keď podával námietky zaujatosti proti zákonnému sudcovi [svedčí o tom zápisnica napísaná s ním na okresnom súde 26. septembra 2006 (č. 1. 160) a vyjadrenia zákonného sudcu k námietkam zaujatosti (č. 1. 165, 172, 179, 180 a 181 súdneho spisu)].

Na druhej strane sťažovateľ dostatočne nevyužíval svoje oprávnenia, ktoré mu ako poškodenému vyplývajú z Trestného poriadku (napriek zákonnému poučeniu zo strany vyšetrovateľa v prípravnom konaní, ako to vyplýva z č. 1. 18-25 vyšetrovacieho spisu, ktoré vlastnoručne podpísal), ale najmä nevyužíval právne prostriedky na ochranu svojich práv v konaní pred okresným súdom (prvýkrát využil možnosť nazrieť do spisu okresného súdu, resp. oboznámil sa s jeho obsahom až po doručení citovaného uznesenia ústavného súdu 20. januára 2010), teda až po piatich rokoch od podania obžaloby.

Za daných okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze prebiehajúceho trestného konania v trestnej veci sťažovateľa do právomoci všeobecných súdov. Sťažovateľ ako poškodený môže svoje námietky, ktoré predniesol vo svojej sťažnosti, využiť najprv v konaní pred okresným súdom, prípadne odvolacím súdom.

Nevyužitie možností ochrany označených práv sťažovateľa (bez ohľadu na jeho tvrdenia, že nebol riadne poučený okresným súdom o možnosti uplatňovať náhradu škody a že okresný súd s ním nezaobchádza ako s osobou zdravotne ťažko postihnutou) nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti uplatnenými v sťažnosti vrátane žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nezaoberal.

Ústavný súd k tomu v závere nad rámec uvádza, že nemôže byť ospravedlnením pre okresný súd skutočnosť, že sťažovateľ v pozícii poškodeného výslovne nežiadal, aby mu bol daný monitor na sledovanie priebehu pojednávania, tak ako to urobil v inej trestnej veci, v ktorej bol sťažovateľ v pozícii obžalovaného. Okresný súd by mal preto tieto procesné pochybenia v ďalšom priebehu konania čo najskôr odstrániť a postupovať v súlade s potrebami a požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2010